

מסורת הש"ס

(ב) יצמות 35: גיטין משה
(ג) יצמות 35: (ח) מנחות 18
צ"ח 12: (א) [בבבטי נוסף:
בבבטי אמרין] (ד) [שבת 33:
יצמות משה] (ה) [צ"ל דקמן]
(ו) יצמות 35: חבובות 10
סו. ע. נדרים פה, (ז) [נדרים
פה:] [בבבטי נוסף:] (ח)
(ט) [נעלמ' חת ושינ' א:] נעל
חת ושינ' א, [צ"ל וסה.
רש"ש, (י) [בבבטי:] ידים]
(יא) [צ"ל רב. מרשה:] ויהי
בתוס' הרש"ש, (יב) [נעל' א:]
אמרין באמתתין דדרי את.
ועי' נעל' עט ע"א רב
ושחול' תלמי' מרשהו וברי'
(יג) [דק' נט, (יד) (טו) "ה"א]
י' חגורו' או לגרורו (טז)
[נעל' רימ, רש"ש, (יז) [צ"ל
קין וסחורו רש"ש, (יח) [צ"ל
בבבטי:] כשפדור' ותנ"ל, (יט)
(כ) [חבובות פט ע"א, (כא)
סו. ע"א, (כב) [צ"ל רב וסה
(כג) רש"א, (כד) ונע"ע חוס'
חבובות עט ע"א דרי קוס,
ותוס' יצמות עט ע"א דרי
שאל' (א) [נדרים עט ע"א
וע"ש כצ"ח, (ב) ותוס' דרי
הוסק:] אפילו, (ג) ותוס'
דל"ל: דלרי' אפילו' נמי
וויש' (ד) [נעל' א:] כבבבטי
(ה) [בבבטי:] שניש']

תורה אור השלם

1. לֹא תִסְגֵּיר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו
אֲשֶׁר יִנְצֵל אֵלָיְךָ מֵעַם
אֲדֹנָיו: דְּבָרִים כֵּן טו

גליון הש"ס

תו"ח"ז במו ובר' בקר' השמר
 ב' ארת' בשמאל' . (שן זה
 צ"ח דל' הכ' רב' ח' דלמ'ר
 כן ואל'ה' דר'מ' גם כ' מוה'
 דמ'עשו' ולאחר' ל' יום' הוי'
 מנח' מנזול' סוכ'ה' דלעיל' ד'
 נו ע"כ מ'חוס' ולאחר' מ'ימה'
 הוי' גט' :

◆◆◆

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ב'לוה' צ"ל'
 קודם ד"ה לנשקח'ק' : (ב) רש"י
 ד"ה וכו' ואל'ה' (ג) ח' דל' ח'
 לעולם . ר"ב וי'ע' כנחזקת'
 פק' א"פ' ש'ק' ש'ק' נוט מ'שומ'
 דלמ'ק' א"ן הע'ע'ע' מ'שום
 דבר של'ל ח' לעולם ע"ל'
 דמ'שמע' דל'י' הוי' ס'ס'
 שמואל' כ"ה הוי' ח' מנח'
 ולפי מה שג'רס' המוס'
 ש' אח' שפיר ולי' פ'רש"י'
 צ"ע :

מוסף רש"י

בלוקה עבר על מנת
 לשחררו הכחוב מדבר.
 ומוסר שלל לשמענה
 (יבמות 32.) וסוסי הסמט
 נסים דין נספסוהו
 לשמענה (סנהדרין 107.) הדי
 עצמך קוה וזן מנבשה
 לשאקקו. וזן ליה משה
 ליה שמוחל לתפרע, ומסכא
 תמרינן בינמם (15.) דרבי
 כרמ סקרה ליה דלמר
 דרם סקרה דבר שלל
 לעולם (סוטה 107.) דלמר
 שחרורו לן ביבדן. קסנ
 ה' מנא לון קידושין חופסין
 בינמם לשון (עירובין 107.)
 אינה קדושתו. דרם ליה
 דברם שלל באו לעולם ועכש
 לון דרם לקדש (סוטה 107.)
 שחמלל לא מפסי לן קידושין

זירורו לבעליו להשתעבד בו:
הוא: (א) בלוקה עבד ע"מ
ד' בו לא קרי ליה קרא עבד:
בעלה ואשארר כר"מ סבירא

ליה: קונם שאני עושה לפיך. מעשה ידי יהיו לפיך בהקדש אין צבלה כריך להפך שאין ודורה חל שהרי משועבדת לו: **שם העדף.** על מעשה ידיה ויתר מן הראוי לו ויותר ממה שהיא צריכה לעשות לו וצבתבות (דף סד:) אמרינן מה היא עושה לו משקל ה' סלעים שמי ציהודה שהן עשר סלעים בגליל ולכי אחיה העדפה קדשה ו' אע"ג דלא בזה לעולם בצענה הנדר: **לעושיהם.** למי שציראם ומהיה צמדי דמשמעדי וידיה לצבל ולמי מצי לקדושיניהו: **ביתנא** אעשה עמך כפועל יום אחד: **אמר גב'** והוא שנתן לה פרוטה. ואמר לה התקדשי לי בפרוטה זו על מנת כ' והא אחא לאשמועינן תנא דידן דבשכר דיבור או בשכר פעולה לא מקדשה דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ומלואו הוא וקמנן מפרש היכי שמע לה ר"ל ממתני': **שהרכיבין.** כבר נתחייבה לו והוי מלוא גבה: **שהרכיבין.** והרכיבה: **צוואה.** שלא אשכ יחידי: **דימוס.** בנין: **ע"מ.** תנאה משמע ולא בשכר: **ביתנא** ע"מ שילא אבא. אביו של חתן: **רצה האב בגב'** מפרש לה: **מלמדין וכו'.** כדי לעקור את הקידושין למפרע ולא חזקק ליכס: **גב'** ע"מ

והוא פרוטה והא בשב
שחוק לפני רקוד לפני
מקודשת ואם לאו אי
והא שמין אותו קאמר
ברא סבר ^ט אינה לשכיו
מתחילה ועד סוף ומאי
שכירות מתחילה ועד סוף
דנני על מנת ניתני בע
תני ^ה על מנת שירצה א
האב הרי זו מקודשת
אוי על מנת שירצה א
האב הרי זו מקודשת

קשה לפרו' דפירש דמעבשוי
ונומדת בגאס דמקוס ראו למשי
בפירקין (דף ג.) מעבשוי ולא
מעבש דמשיה וכו'ן דלא קרי
גאס דראוי למשיה אלז דגיה"ה
(ט: עט:) מנחה היו וכו' דלקדש
ומעבשוי לא מהי לר' יוחנן אס'
ומר (מדרס דף מח:) גבי האור
טעמא דאימת קא קני כי הויא
ר' יוחנן ולא הוי שוירא אלז
דמשועבדת לצלה לא מיתח
ל דהא נמי דברים שבין לזניה
אף בשאר מעשה ידיה ולכן
דשלב"ל וה"ה דמאי לשוני ש

שנני עושה לפיך. אשה שאמה לזעוף
 קום לפני יליך כהקדש למינות
 וזו ופי שואף יזי (שם טו.) דמין קדש
 כל כמיה לאפקושי מעל מה דזי ליה
 סוא (כתובות טו.) כמנה תדעירי עליו
 וזו ופי לא שפא שפא ליה ואחשבה
 ויטלה להקדשו (כתובות טו.) והעדה
 אז מלה יזי (שם טז.) כדלמרי שחזרו
 (שם ב'ק.) ששה שפא שפא מהחיה
 ה כל השכירות, אלא כל פורתא ופורתא
 פרוטה ויהא ילי מלה גבה (ב'ק')

האומר פרק שלישי קידושין

הרי עצמך קנוי לך מעבשיו. הכה
קנה לשלז"ל מ"מ לריך הוא לומר
(דף טו:) דקאמר התם אמר ר"י רבא
יה לך מעבשיו וקשה דהא מילתא

שֶׁאֵתְּחִיב לֵאמֹר שְׁתַּחֲוִי יי' כו' דֹּאֲמֵר
מִקְדוּשָׁתוֹ וְלֹא קִאֲמֵר לִיבְעִי
לְמִימֵר מַעֲשָׂיו^א וְאִמְחִי כִיכָּל לִוְמֵר
וְעֵבֶד שֶׁהִשְׁגָּה וְעֵבֶד טָפִי מִבְּגֵר וְכִי תִּמְחֵא
הִיא דִּקְאֲמֵר מִקְדוּשָׁתוֹ הִינֵּנוּ הִיא
אֲמֵר מַעֲשָׂיו וְאֵיךְ^ב לְדִלְמִיָּה בְּרִייתָא
כִּדְאֲשַׁכְחֵן בִּפְ' הָאֵשֶׁה שֶׁנִּפְלֹ (כְּחוֹבוֹת
יִפְ' פֶּה) גְּבִי מִשׁוֹךְ פֶּרֶה זוֹ וְלֹא תִהְיֶה
קְטִינָה לָךְ עַד לֵאחֲרַי לִי יוֹם וּמוֹקִי לֵה
אֲמֵר מַעֲשָׂיו וְאֵיךְ^ג לְדִלְמִיָּה בְּרִייתָא
הִיא לֹא נִיחֵירָא לִוְמֵר כֵּן דְּמִסְבָּר
מִהֵימֵן לַח"ד אִדֵּם מִקְנֵה שֶׁלֹּזֶל לִי כֹדֶר
לְעוֹלָם לֹא מִזְנוּ מִחוּלָּה דְּבִדָּר

מוסף תוספות

א. וכן גבי פירות ערוגה.
מוס' יצמות אג. ד"ה קנייה.
ב. שאין נדרים דאיסור חפצא
חלים על דבר שאין בו ממש,
כדמפרש במס' נדרים. ריטב"א
(ועי' מהרש"א).

תום' ר"י חזקן

הלכן כמי שלא באה לעולם.
הוא. וברך יוסף. חזק חזק
עובדי ה' ויפך חזק עובדי
ה' בעיני דומיא שדחה. אינא
מדי הוואלי ומקצתן לאה
מדי חזקתנו כר' אילעוין נא
יעקב וקוילי ללא הכחנא
הקה, דהא קוילי אין ארס
מקנה דרבי נתנא, אלא
הוא דרבי נתנא נמי [אזכ]
הכחנא אינא ואפילו חזק
עובדיה אינא מקדושתא. ואית'
הוא ר' נתנא [אזכ] [לפרוש]
מתי' והנא דומתי' נא
הוא ארס מקנה דרבי שלא
בא לעולם. וקוילי שכו' ר'
נתנא והדורעני דאפילו
דאית ליה ארס מקנה דרבי
לא בא לעולם בשאזן ארס
משכבית הוואל אלא א' כ'
מקצתו לעולם אינא מקדושתא,
מקצתו אינא משכבית שכו'
מקנה דרבי נתנא, אלא
הוא ארס מקנה דרבי שלא
בא לעולם מקדושתא. והריס'
דלית בתב כפ' [אזכ] [אמיתות]
[מקדושתא] שאם חזק עובדי
ה' ובתרומוהו פרו' ה'
[הריס'] תב וזהו וישיבאו
שליש ולא כר' אליעזר. נראה
דמקדושתא דמתי' דאמר לא
[אזכ] כלום כר' נתנא ר' אליעזר
כר' נתנא אי כר' א' אליעזר
וזרעיתו כמי בעי, משום הכי
הדור החרדי משרידיה ר'
אליעזר כדעתיה דר' אליעזר
דומיה דרבי נתנא לערשי
מתי' קא אחזי. וימורו ר'
נתנא נמי אליבא דרבי
נתנא שאם חזק עובדי
ה' מקדושתא. ודע' דלית דאין
ארס מקנה דרבי שלא
בא לעולם, ואזכ' נמי מהקנה
למי שלא בא לעולם [אזכ]
הוא ואפילו כר' א' ארס
לעולם [שלן] קודש, וקדושתא
וכותה כמי לאישא אחתה
ניחא ללא כפול, ואביה מחתה
ה' (במקבל) כ' ספך קדושה,
וכמו שהמחתה מתנה מפני
שדעתו של ארס מקנה
אצלו נמי ובתו החרדי גמרי
הוקעה ליה מעתה שהוא
בעולם לקנותה חק שחבא
מפני שכותה ארס
ה', וכישיה הוא ומאם
ה' וקדושתא אוי בעולם מפני
שדעתו קדושה אצל נמי קנה
לכשיבא, כמי שנקדושה גמרי
בעולם והמחתה אינא בעולם
שקעה מעתה המחתה לכשתבא
בעולם, ולכך קדושתא קדושה
נמי כר' הריס' מ' [אזכ] [ושם]

וְהַמִּשְׁפָּחָה הַזֹּאת הָיְתָה בְּמִנְיַת הַמִּשְׁפָּחָה הַזֹּאת
לֹא הָיְתָה מְקוּדָשָׁתָה לִּי לְאָחֶר לִי יוֹסֵף
לֵאמֹר אַחֵר וְקִדְשָׁהּ מְקוּדָשָׁתָה וְאֵעָ"ז דִּלְגָּה
לְאָחֶר מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ וְהִדְרָה קוֹשִׁיָה לְרֹכְמִיָּה
לְכָךְ אֹמֵר רַ"י דִּלְגָּה דְּמִי דְּלִגְבִּי
קִדְוִשׁוֹן הֵייוֹ טַעמָא דִּלְגָּה בְּעִי לְמִימַר
מִשּׁוּם דְּסָתָם קִדְוִשׁוֹן בְּכֻסָּף
קִינִן מַעוֹת לֹא מִמַּבְטָל כְּדֹאמַר (לְעִילָא)
לֹא זֶה אַחֵר וְקִדְשָׁהּ מְקוּדָשָׁתָה וְאֵעָ"ז
דִּינִתְאֲחֵלוּ הַמַּעוֹת אֲבָל הַכֹּהֵן גִּבִּי
רֹבֵץ שֶׁמֶשְׁחָרֹר שֶׁל עֶבֶד וְגַבִּי שָׂדֶה דִּהְיָה
שֶׁמֶשְׁחָרֹר בְּשֹׁטֵר וְאֵם אֶחָד מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ
אֵם נִתְקַרְעָה הַשֹּׁטֵר בְּתוֹךְ הַמִּנְיָן
לֹא יֵהָא מִשְׁחָרֵר וְגַבִּי שָׂדֶה
לֹא יֵהָא קִנּוּי לֹא לְהִי נֶקֶט בְּשָׂדֶה
לִישְׁנָא דְּמִהֵי כָּל עִינֵי אִפִּי
שֶׁעֶבֶד לִישְׁנָא דְּמִהֵי כָּל עִינֵי אִפִּי
הַשֹּׁטֵר וְהֵייוֹ כְּשֹׁמֵר לֹא
מִמֶּנּוּ וְהֵר"ם פִּירֵשׁ דְּלִהֵי נֶקֶט
שֶׁהוּא מְקוּדָשָׁתָה גִבִּי שָׂדֶה וְעֶבֶד לֹא שְׂמוּעִין
כְּרִמָּה כְּרִמָּה דְּאֵחָד אֲרֻם מִקְנֵה דְּבִר
שֶׁלֹּא זֶה עֵלֹם אֲרֻם אֵת שֶׁלֹּא הוּא נֶקֶט
מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ
הֵ"א דְּלִתִּי אֲפִילוּ כְּרִבֵּן
לְעֵשׂוֹת קִנּוּי אַחֲרָיִךְ הַשְׁחָרֹר
חֵל הַקִּינִן אֲמַאי
שֶׁלֹּא הוּא נֶקֶט לְהַסְגִּיר עֶבֶד
לְאֲדוֹנָיו הֵ"א לֹא שִׁמְרָה לִי מִ"מ
כְּשֶׁפָּדְיוֹ אוֹ קוֹנֵיו שֶׁלִּימְנוּתָהּ עֶבְדִּין
לִי לְדִלְקוֹ בְּחֵימָנוּתָהּ כְּדֹאמַר
דְּבִנְיָא דְּבִנְיָא דְּבִנְיָא (דף ק"ו) גִבִּי גֹל שָׂדֶה
וְאֲחֵר וְלִקְחָה מִבְּעֵלִים הָרָשָׁאוֹת כו'
מִמֶּנּוּ לִי לְדִלְקוֹ בְּחֵימָנוּתָהּ
גִבִּי קִדְוִשׁוֹן לֹא שִׁיד לְמִימַר הִבִּי

ל במשך פרה זו מעכשיו לאחר ל
לאחזיקו בזה"ר קיימא קנה כיון דאמר
ויו יתחילו הקידושין ולא יגמרו אלא
משכיה במקום ראוי למשיכה ומש"ה
נקרע השטר מהני האיל ואמר ליה
שום דבר לאחר זמן כגון שדורים
כיון שאין הסודר ביד הקונה במקו
ע"מ שהוא בר בריה לורבא מרבנן
תא כבד הדרא סודרא למריה ואמר
ויו: ד"ל קונם מה שאני עושה
תעדיף. תימא הלא אינו מיפר אלא
גולה מה שהיא חייבת לו ואי אפשר
עושה. והוי במקדש דקל לפרומו:
כדמשני בפ' אע"פ (מכחות דף ק"ט.)
אלא

ר שתלך כדי שתנסה) אותה בקדושים שאין בה
דלייתא ואת ואתו לוי כלב עליה לפי שהענין
אשת צ"כ, והא דאמרינן במביתא לאחר
שוק ויבמות [ב, ב], אבל אנן דק"ל דמספקא לן
[אישותי מ"ו מתיב]. **כפרול**, אעשה כפול
שנאעשה לך כך וכך, **בביתא ואקדש**, ע"ש אלא
אלא בסוף, ולכא מלוה ובבכור האחרון חלו
דוש האחרון שחלו הקדושים ת"ב מה שפרט
היה חידה מלוה, **לזמן**, תנאם חסד וקדיל
שיצאנו, בגמ' מפרש, מלמדן, כדי לעקור הקדוש
שיאמר כשנעשה ורצנו אנן אבל אנן שוקא לא הוי
ל' לא מה אהב מן מקדשותי כפי אמר אי איתא

אל אדוניו⁶ רבי אומר בלוקה
לשחררו הכתוב מדבר היכי
נחמנו בר יצחק כגון דכתב
הרי עצמך קניו לך מעבשיו
א⁷ האומר לאשה הרי את
חר שאתגיייר לאחר שתתגייירי
דר לאחר שתשתחררי לאחר
אחר שתמות אחותיך לאחר
יך אינה מקודשת רבי מאיר
רבי יוחנן הסגדלר אומר
רבי יהודה הנשיא אומר⁸
טעם אמרו אינה מקודשת
חשוב נמי רבי יהודה הנשיא
נר' יהודה הנשיא ונחשוב
דתניא⁹ קונם שאני עושה
להפר רבי עקיבא אומר
יף עליו יתר מן הראוי לו
אמר רב הונא בריה דרב
ת יקדשו ידי לעושיהם וידים
: מתני' האומר לאשה
ישת לי על מנת שאדבר
ואעשה עמך כפועל דבר
עשה עמה כפועל מקודשת
מקודשת: גמ' אמר ריש
יתן לה שוה פרוטה ובשכר
כר שהרכבתיך על החמור
זין או בספינה אינה מקודשת
או בספינה מקודשת וכי
בשכר קאמר ועוד תניא
לפני עשה¹⁰ כדימום הזה
או אינה מקודשת וכי תימא
קאמר תיובתא דריש לקיש
לשכירות אלא לבסוף יותנא
ומאי דוחקיה דריש לקיש
יד סוף ובדיהב לה אמר רבא
נני בשכר אלא ש"מ כל על
צה אבא רצה האב מקודשת
דשת מת הכן מלמדן האב
ה אבא אילימא עד דאמר
ישת והא לא אמר אין אלא
על

וַעֲשִׂי מִהֵנָּה אִפִּי נִתְקַרֵּעַ הַגֹּט אֶל־
יְמִינִי וְלִמְשִׁיכָה פִּירוֹשׁ וְלֹא מִיִּצְעִי בַחֲזִירוֹ
וְיָמִי וְלֹאֲחֶרֶץ לִי יוֹם שִׁיבָה הוּא וְהִנֵּה כִּי
לֹא קֵנָה לְגַמְרִי לָרִץ שִׁיבָה בְּשַׁעַת גַּמְרִי
בְּרֹאשׁוֹ לֹא וְהֵא דְקִאֲמַר הִכָּא ^א דְּלֹא־
לְדַקֵּק אֲלִיבָא דְרֵבִי וְיִמְנָן אִיךְ אֲנִי
מִנָּן אִיךְ חוֹר בִּז אִו אִם לֹא קֵנִי אִם
הִהוּא גִבְרָא שְׂרָפָה לְהַקְנוֹת נַכְסִים לִי
כִּי הוּא ^ב בְּרִיָּה זֹרֵבָא מַרְבָּן וְהִיא־
אֵלֶּא תַנְיָא וְלִכְךָ טוֹב לומר ע"מ
אֶת מִצְוַת לְמִיכָא ^ג בְּקוֹנֵס ^ד יִפְרֹשׁ
לְבִינָה שְׁלֵפִי שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְנַמֵּס לִיהֵא
וְלִכְךָ לָרִץ לְהַפֵּר: וְיִידִים אֵתְנֵד
וְנִינִי שְׂאִי קוֹנְמוֹת דְּקְדוּשַׁת הַגּוֹף נִי

ויראה לי שצריך לחזור ולקדש מאב
יתחזק אצלם שהוא ציטוט לקדש את
ואמנם אמרנו בדברי יצחק ללהמזיך
אתה כמ"ד דאין קדושין תופסין בימי
ספק מקדשתו כן הוא בירושלמי וכן
שארם לה תתקשר לי בפרטות זו ע
את מקדשת לי בצוות שאעשה לך.
נמצא דליכא מלווא. מתחלה עוד נס
משכרו שהוא מלוואה על חזקתו
וכן פסק הר"ם פ"ה [ה"ס]. מתני'.
דאמר אין. כלומר דעל מלת שריצה
דעל שמת אמר.

עין משפט
נר מצוה